

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

ГАЗЕТА ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ХРИСТІЯНСЬКОЇ МІСІЇ МИЛОСЕРДЯ «ДОБРИЙ САМАРЯНИН»

ВІРУЮ

№ 4 (243)

квітень
2019

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

З ХРИСТОВИМ ВОСКРЕСІННЯМ!

«А дня першого в тижні прийшли вони рано вранці до гробу, несучи наготовані пахощі, та й застали, що камінь від гробу відвалений був. А ввійшовши, вони не знайшли тіла Господа Ісуса. І сталось, як безрадіні були вони в цім, ось два мужі в одежах блискучих з'явилися при них. А коли налякались вони й посхиляли обличчя додолу, ті сказали до них: «Чого ви шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес!» (Луки 24:1-6).

Свято Воскресіння Христового в Україні називають Великоднем. І це справді великий день, коли Син Божий, перемігши смерть, темряву та пекло, воскрес із мертвих.

Воскресіння Христа – це тріумф добра над злом, світла над темрявою, життя – над смертю. Це кульмінаційний момент всього Євангелія.

Вітаємо вас, друзі, з цим святом! Хай радість Христового воскресіння не покидає ваших сердець і в ці святкові дні, і в дні переживань і випробувань. Бо Христос воскрес! Воістину воскрес!

Колектив редакції.

ЦІНА ЗАПЛАЧЕНА

ЗДАТНІСТЬ МИЛУВАТИ

Усе людство живе в занепадому світі. Усі підстави для повноцінного, правильного, щасливого та радісного життя зруйновані, цінності спотворені.

У творінні, що відвернулося від Бога, процвітають зло, неправда, несправедливість – це природний наслідок віддалення від Джерела добра.

Легко констатувати, що світ лежить у злі, але набагато важче приймати цей факт, коли кривдять особисто нас. Від душевного болю люди часто хворіють. Образа й гіркота оселяються в серцях людей, котрі пережили трагедію зради або жорстокість наклепу.

Щоб подолати цей стан, потрібна надприродна дія, яка б не просто пояснювала причини цього, але зцілювала душевні рани.

Однак коли людство так віддалилося від початкового задуму, що зло проникає у всіх і все, неможливо мати нормальні стосунки з людьми, немає здатності

милувати і прощати.

Милувати, не доказуючи, на чиему боці більше правди, але прощати за багатством душі, не відплачуючи злом за зло.

Проблема в тому, що люди, вражені гординою, не здатні прощати – це не в природі грішника. Цією чудовою, дивовижною здатністю володіють лише Бог – і люди, в яких Він живе Духом Святим. Тільки під дією Духа Святого людина піднімається над гіркотою та образами й здатна виявляти милість своїм кривдникам.

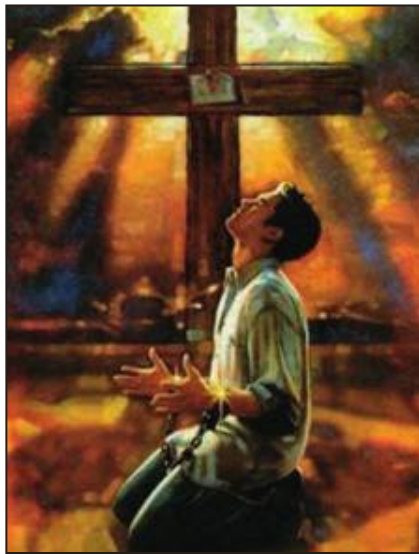
Ця здатність не піддається логічному поясненню. Люди, спроможні прощати, – це люди, котрі дозволили Богові діяти

через них. Це миротворці, які навіть у, здавалося б, патових ситуаціях порушених стосунків приносять мир.

Розмірковуючи над цим, починаєш усвідомлювати весь трагізм того, що було б із людством, якби Бог не діяв через Своїх людей Духом Святим. Усе було б страшне, сіре й цинічне. Замість ніжності, любові, милості – претензії, взаємні звинувачення, зруйновані стосунки, відчуженість... І абсолютна нездатність вибратися з цього лабіринту. Навіть страшно це уявити!

Тому в сльозах подяки схилимося перед Богом, попросімо прощення за гріховне минуле, віддаймо Йому всю гіркоту, весь біль і непростення наших сердець і приймімо Його спасіння, а разом з тим – Його мир і радість, Його милість і любов.

І Христос воскресне в наших серцях, щоб навіки бути Володарем і Паном нашого життя.

КОНФЛІКТ БАЖАНЬ СТРАСНОГО ТИЖНЯ

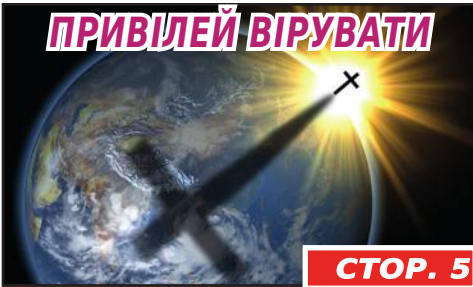
СТОР. 2

Жити реальністю воскресіння

СТОР. 4

ПРИВІЛЕЙ ВІРУВАТИ

СТОР. 5

ДЕСЯТЬ КАР ЕГИПЕТСЬКИХ

СТОР. 7

«Воїни Христа найкраще змагаються на колінах».

КОНФЛІКТ БАЖАНЬ СТРАСНОГО ТИЖНЯ

Глибокої ночі з четверга на п'ятницю Христос пережив боротьбу, з якою доти не стикався. Уперше Він попросив Своїх учнів про допомогу. Вони не впоралися з цим завданням.

За короткий час в Гетсиманському саду з'явилася охорона зі смолоскипами та ліхтарями. Ось вони підійшли до Ісуса, до Його учнів. Через мить Юда поцілує свого Учителя, давши цим знак – ось Він, Той, котрого потрібно заарештувати.

Удомі священика Анни відбувся перший допит. Другий допит – перед синедріоном, перед первосвященником Каяфою. Після цього – суд синедріону, зречення Петра.

Христа звинувачують в богохульстві і відправляють до римлян, бо тільки у їхній владі було дати наказ про страту. Третій допит – перед Понтієм Пилатом, прокуратором Юдеї. Пилат не бачить ніякого злочину і відправляє Ісуса до Ірода, правителя Галілеї.

Четвертий допит – перед Іродом. Ірод просить Христа про чудо, але Ісус не відповідає йому. П'ятий, останній допит. Знову перед Пилатом.

Після цього Ісуса б'ють батогами. Пилат пропонує відпустити Христа, але натовп вимагає розп'яття. Пилат демонстративно вмиває руки, заявивши, що непричетний до того, і відправляє Христа на страту.

Солдати припиняють Ісуса, коронують Його терновим вінцем і ділять між собою Його одяг. Юда чинить самогубство. Ісус несе хрест на Голгофу. Ймовірно, була дев'ята ранку. Ісуса прибивають до хреста і піднімають. Перед тим на хрест вішають табличку, де замість звинувачення написано: «Ісус із Назарету, Цар Юдейський». Натовп ображає Христа, Ісус просить Отця пробачити їм, бо не відають вони, що творять. Один із розбійників приходив до тям, благає про милосердя і чує щось надзвичайне – обіцянку, що вже сьогодні разом з Христом буде в раю.

Ісус доручає турботу про Свою матір, Марію, апостолу Івану. О третій дня настає темрява. Ісус вмирає на хресті. Стається землетрус, зависає в храмі, яка відділяла святее святих, розривається навіп. Ще до заходу сонця тіло Христа знімають і ховають в гробі, який запечатують величезним каменем. Ось так закінчилася та п'ятниця майже дві тисячі років тому.

А так би хотілося дізнатися, як провів Христос попередній тиждень, про що думав, чого хотів... Увесь цей тиждень починаючи з неділі до п'ятниці був демонстрацією конфлікту бажань. Чогось хотіли люди, чогось хотів Христос.

Евангеліст Лука описує це так: «І коли Він наблизився, і місто побачив, то заплакав за ним,

і сказав: О, якби й ти хоч цього дня пізнало, що потрібне для миру тобі! Та тепер від очей твоїх сховане це. Бо прийдуть на тебе ті дні, і твої вороги тебе валом оточать, і обляжуть тебе, і стиснуть тебе звідусюди. І зрівняють з землею тебе, і поб'ють твої діти в тобі, і не позоставлять у тобі каменя на камені, бо не зрозуміло ти часу відвідин твоїх...» (Луки 19:41-44).

Неділя: день тріумфального в'їзду в Єрусалим

У неділю Господь в'їжджав, як Цар. У Нього було величезне бажання, щоб люди збагнули, з якою ціллю, з якою місією Він прибув. Народу потрібен був цар. Вони мріяли про процвітання, незалежність, добробут.

Ісус – Цар, але Його місія була в іншому. Як він хотів, щоб Його зрозуміли, та, на жаль, вони були неспроможні. І навіть не усвідомлювали, що тієї неділі вони визначали долю не лише свою, а й найближчих поколінь. Вже через 40 років Єрусалим буде вщент зруйнований.

Понеділок: день конфлікту у храмі

Понеділок був по-своєму складним. Заїшовши на подвір'я храму, Ісус почав виганяти всіх торговців, промовивши: «Написано: Дім Мій буде домом молитви, а ви робите з нього пещеру розбійників. І приступили у храмі до Нього сліпі та кріпві, і Він їх уздоровив» (Матвія 21:13-14).

У храмі продавали тварин, птахів, щоб полегшити усім прочанам, які йшли на поклоніння сотні або й тисячі кілометрів, їх ношу. Якщо ти йдеш на поклоніння, ти маєш принести жертву. Везти чи нести з собою надзвичайно складно, а тут – сервіс. Заходиш до храму – і тебе кличуть: купуй тут, у мене дешевше. Так місце молитви, поклоніння, благоговіння стало вертепом розбійників.

Вівторок: день навчання

Ледь не весь цей день Ісус провів у храмі, навчаючи народ. Там були складні дискусії, підступні слухачі, лицемірні питання. «Ті ж прийшли та й говорять Йому: Учителю, знаємо ми, що Ти справедливий, і не зважаєш зовсім ні на кого, бо на людське обличчя не дивишся, а наставляєш на Божу дорогу правдиво. Чи годиться давати податок для кесаря, чи ні? Давати нам чи не давати?» (Марка 12:14).

Насправді ті люди хотіли піймати Його в чомусь, аби згодом сплямувати Його репутацію і мати можливість ув'язнити. Раптом в цьому натовпі знайшлась одна світла, добра людина, і вперше за останні дні вона хоче того самого, чого хоче Христос. «А один із тих книжників, що чув, як вони сперечались, та бачив, як добре Він відповідав їм, приступив та й спитався Його: Котра заповідь перша з усіх? Ісус відповів: Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь Бог – Бог єдиний. І: Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї!» (Марка 12:28-30).

Мова йшла не про виконання церемоній, правил. Мова йшла про почуття, про серце, про ество, яке любить. Щоб бути найбільшим грішником, не потрібно убити, красти, обманути. Потрібно просто не любити Бога. Можна любити що завгодно або кого завгодно, окрім Бога.

Ісус сміливо продовжував навчати, кажучи: «Стережіться тих книжників, що люблять у довгих одежах проходжуватись, і привіти на ринках, і перші лавки в синагогах, і перші місця на прийняттях, що вдовині хати поїдають, і моляться довго напоказ, вони тяжче осудження приймуть!» (Марка 12:38-40).

У вівторок Христос багато говорив про майбутнє. Він звідчас про складні часи, зруйнування Єрусалиму, а згодом – про часи, які передуватимуть Його другому приходу.

«Бо багато-хто прийдуть в Ім'я Моє, кажучи: Це Я. І зведуть багатьох. І як про війни почуєте ви, і про воєнні чутки, не лякайтесь, бо статись належить тому. Та це ще не кінець. Бо повстане народ на народ, і царство на царство, будуть землетруси місцями, буде голод. Це початок терпіння породільних. Пильнуйте ж самі, бо вас на суди видаватимуть, і бичуватимуть вас у синагогах, і поведуть до правителів та до царів ради Мене, на свідчення їм. Але перше Євангелія мусить бути народам усім проповідана» (Марка 13:6-10).

Середа: день, коли юдеї змовилися стратити Ісуса.

«За два ж дні була Пасха й Опрісноки. А первосвященники й книжники стали шукати, як би підступом взяти Його та забити. Вони говорили: Та не в свято, щоб була колотнеча в народі не сталась» (Марка 14:1-2).

«Юда ж Іскаріотський, один із Дванадцятьох, подався до первосвященників, щоб їм Його видати. А вони, як почули, зраділи, і обіцяли йому срібняків за те дати. І він став вишукувати, як би слушного часу їм видати Його» (Марка 14:10-11).

Чого ти хочеш, Юдо? Невже за 30 срібняків ти був готовий зрадити Того, з Ким пліч-о-пліч провів три з половиною роки?

Четвер: Таємна вечерея Ісуса Христа

Знову на поверхні конфлікт бажань. «І сталося між ними й змагання, котрий з них уважатися має за більшого. Він же промовив до них: Царі народів панують над ними, а ті, що ними володіють, добротинцями звуться. Але не так ви: хто найбільший між вами, нехай буде, як менший, а начальник як службовець» (Луки 22:24-26).

Знов Христос говорить, що Він хоче іншого керівництва, іншого управління, якісно іншого лідерства. Він – Пан, Який прийшов служити.

«... устає від вечери, і здійсмає одягу, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний. І підходить до Симона Петра, а той каже Йому: Ти, Господи, митимеш ноги мені? Ісус відказав і промовив йому: Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш. Говорить до Нього Петро: Ти повік мені ніг не обмиєш! Ісус відповів йому: Коли Я не вмю тебе, ти не матимеш частки з Мною. До Нього проказує Симон Петро: Господи, не самі мої ноги, а й руки та голову! Ісус каже йому: Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь. І ви чисті, та не всі. Бо Він знав Свого зрадника, тому то сказав: Ви чисті не всі. Коли ж пообмивав їхні ноги, і одягу Свою Він надів, засів знову за стіл і промовив до них: Чи знаєте ви, що Я зробив вам? Ви Мене називаєте: Учителю і Господю, і добре ви кажете, бо Я є. А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати. Бо то Я вам прикладав дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив» (Івана 13:4-15).

І далі Він каже: «Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Івана 13:34-35).

Христос попереджує про надзвичайно складний шлях попереду, який зможе пройти тільки Він. Петро заперечує. Ісус відповідає Петрові: «За Мене покладеш ти душу свою? Поправді, поправді! Кажу Я тобі: Півень не заспіває, як ти тричі зречешся Мене...» (Івана 13:38).

Петро продовжував себе вважати найкращим. Мовляв, рівень його поспити незаперечно вищий, ніж усіх інших. Йому кортіло бути в центрі уваги. Христос дав йому болісний урок.

Кінець самовпевненості – падіння.

Далі була Гетсиманія. Найскладніший момент. Найскладніше місце, складніше навіть, ніж Голгофа.

«І Він вийшов, і пішов за звичаєм на гору Оливну. А за Ним пішли учні Його. А прийшовши на місце, сказав їм: Моліться, щоб не впасти в спокусу. А Він Сам, відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився, благаючи: Отче, як волієш, прonesи мимо Мене цю чашу!» (Луки 22:39-42).

Христос щиро і чесно каже, що муки, які очікують Його, настільки страшні, що Він волів би пройти без них. Він щиро говорить Отцеві про Своє певне бажання, але через мить ми дізнаємося, що в Нього було ще й інше бажання – набагато сильніше: «Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля» (Луки 22:42).

Бажання виконати волю Отця було незмірно вищим, ніж бажання позбавитись наруги і страждань. «Ангел із неба з'явився до Нього, і додавав Йому сили. А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю... І, підвівшись з молитви, Він до учнів прийшов, і знайшов їх, що спали з журби... І промовив до них: Чого ви спите? Уставайте й моліться, щоб не впасти в спокусу!» (Луки 22:43-46).

П'ятниця: унікальний день

Священик Анна, первосвященик Каяфа, а згодом Пилат, Ірод, народ, солдати раптом одностайно захотіли смерті Ісуса. І Він Сам хотів смерті, бо ради цього і прийшов. Уперше люди хотіли того, чого й Христос. Проте їхній мотив був зовсім іншим. Вони хотіли позбутися Його, а Він хотів позбавити їх від їхніх гріхів.

Хрест Ісуса став найвищим проявом безкорисливої, жертвовної Божої любові. Перемога Ісуса була здобута на хресті. Саме на хресті, а не в порожній гробниці Ісус вигукнув: «Звершилося!».

Хрест розпинає світ. Він показує нашу повну неспроможність спастись. Усе, що людство вважає цінним в цьому світі, не має цінності. Хрест – це Боже «Ні» природному, людському розумінню і самоправедності. Хрест – це Боже «Так» абсолютному Божому пануванню.

Історія останнього тижня – це історія конфлікту бажань. Абсолютна більшість хотіла не того, чого хотів Христос. Дуже рідко люди хотіли того ж, чого хотів Сам Господь. Чого хочете ви?

Одного разу Христос сказав Своїм учням: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде. Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже. Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але запасти чи згубить себе? Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Своїй, і Отчий, і святих Ангелів» (Луки 9:23-26).

Що хоче Христос від нас?

Мати Тереза дуже точно передала це бажання нашого Господа: «Якщо ви виявили доброту, а люди звинуватили вас в таємній особистій вигоді, все одно проявляйте доброту. Якщо ви чесні і відверті, люди будуть вас обманювати, але все одно будьте чесними і відвертими. Добро, яке ви чинили сьогодні, завтра люди забудуть, та все одно творіть добро. І врешті-решт ви переконаєтеся, що все відбувається між вами і Богом і ніколи – між вами і людьми».

Даруйте свою любов дітям, дружині чи чоловікові, мамі, татові, братові чи сестрі, своїм сусідам, своїм колегам. Станьте живим зразком доброти Бога».

Бажаймо того, чого бажає Христос!

Станіслав ГРУНТКОВСЬКИЙ.

ХРИСТІЯНСТВО І ВИБОРИ: ЯК НЕ ПЕРЕСТУПИТИ МЕЖУ?

Церква Христова, як каже Святе Письмо, не від світу цього, однак оскільки вона перебуває у світі, її члени так чи інакше беруть участь в тих суспільних процесах, які є частиною нашого життя. Не виняток і політика. Як елемент суспільного життя, політика давно вийшла за рамки поняття державного управління. Сьогодні вона характеризується як певний вид відносин окремих державницьких інституцій, оскільки може впливати на всі суспільні процеси.

Один із яскравих процесів, який характеризує вплив політики на суспільство, – це вибори. У цей час інтерес населення до політики загострюється, а оскільки передвиборна кампанія активно супроводжується підтримкою медіа,

уникнути занурення в політичні процеси складно навіть тим, хто свідомо намагається не загострювати свій інтерес на політиці.

Хоча окремі представники віруючих людей і духовенства з тих чи інших причин абстрагувалися від

цього процесу, більшість цікавиться тим, що відбувається у сфері політики.

Відомий церковний письменник перших століть християнської епохи Тертуліан у своєму творі «Апологетик» писав, що християни повинні залишатися законслухняними громадянами попри те, яка влада панує в країні. Сам Христос закликає віддавати «кесарю – кесарево...»

Тобто участь християн в державному житті, у тому числі і в політиці, абсолютно природна, хоча і не вимагається. Однак іноді трапляються безпрецедентні події, які сіють смуту, дискредитуючи Церкву Христову як інституцію. Це відбувається тоді, коли зникає межа між політикою і Церквою.

Ще гірше, коли політика стає постійним елементом церковного життя.

Християнство за своєю природою абсолютно універсальне. Змінюються епохи, гинуть та народжуються імперії, з'являються і зникають політичні партії та лідери, а Церква Христова залишається.

Ще один нюанс – сам процес передвиборчих перипетій. На жаль, все частіше політичні суперечки закінчуються конфліктами, але не серед політиків, а серед простих людей – електорату. Досить часто в середовищі віруючих людей передвиборний процес працює як роз'єднувальний елемент. Люди одного віросповідання можуть ставати лютими ворогами лише

через різність політичних вподобань. Такі ситуації абсолютно неприйнятні.

Як не переступити межю? Пам'ятати заклик Спасителя, Який казав віддавати не просто кесарю кесарево, але і Богові – Боже.

Християни можуть брати участь у виборах чи інших політичних процесах, однак ці перипетії не повинні ставати частиною життя віруючих людей. Люди можуть відстоювати свої політичні вподобання, однак якщо вони – християни, то найголовнішою доктриною для них завжди повинне бути Святе Письмо, пріоритетною «партією» – Церква, а Лідером – Христос.

Релігія чи Євангеліє?

«Релігія – одна з форм суспільної свідомості, сукупність духовних уявлень, що ґрунтуються на вірі в надприродні сили та істоти (богів, духів), які є предметом поклоніння» – таке наукове визначення релігії. Усі люди релігійні. Усі потребують заступництва Вищої Сили, Бога. Це факт, який, загалом, і не заперечується.

Біблія говорить про це так: «І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас» (Дії 17:26-27). Згрішивши, людина опинилася в конфлікті з Богом, у тенетах лукавого. Замість істинного Бога вона поклоняється несправжнім богам. Відносини з Ним замінила релігією, набором технік, жертв, релігійних маніпуляцій.

Феномен релігії в нашому постатеїстичному суспільстві змушує говорити про себе. Майже ціле століття кілька поколінь радянських людей виховувалися силою переконання й примусу, що ніяких вищих духовних сил не існує. Релігія була під тотальною заборобою. І от через століття атеїзму народи колишнього СРСР виявили релігійність, та ще таку потужну й агресивну, подібну до завзяття, з яким зовсім недавно знищували релігію.

Цей парадокс виявляє якусь універсальну проблему. Людина від створення має в собі ген релігійного поклоніння вищій силі. Активізується цей ген по-різному. Людина смертна. Влада смерті сильніша від людських можливостей. Провина й смерть спонукають шукати ту вищу волю, перед якою людина має вину й від якої залежить її життя.

Люди безсили перед стихіями. Стихії нерідко й виступають як духи та боги. Деякі релігії намагаються сформувати поняття сенсу життя. Релігії

виробили не тільки уявлення про світоустрій, ієрархії богів, але й жорстку систему поклоніння. Така система призвела до того, що суспільству постійно потрібна каста релігійних учителів, духовних авторитетів, котрі найбільше наближені до духів і богів і можуть трактувати їхню волю.

Це, у свою чергу, призвело до створення ієрархії наглядців, що спостерігають за неухильним дотриманням релігійних правил. Природним у такому разі виглядає і створення репресивних органів, які карають кожного, хто наважиться перетнути норми релігії. І люди пересічні тремтять перед людьми, які мають доступ до вищих сил, бо залежать від прихильності вчителів, маючи потребу в хлібі й здоров'ї – тих незмінних цінностях, які опинилися в руках релігійних начальників.

Будь-яке інакомислення жорстко переслідується вогнем і мечем. «Наш бог сильніший! Тільки наш бог має владу! І тому для всіх інших є два шляхи: скоритися нам, нашому

богові, або не жити взагалі». Перша релігійна війна почалася тоді, коли «повстав Каїн на Авеля, брата свого, і вбив його». Відтоді братня кров проливається невпинно.

Так було. Так є. Релігії змінюються, переможці насаджують серед переможених своїх богів і своїх духів. Простіше кажучи, свою владу. І за всією релігійною технологією видно релігію мамони. Релігія веде війну за владу над світом. Гроші і влада. Сльози і кров.

Атеїзм, який намагався скинути релігію, сам виявився релігією, яка забрала мільйони життів заради влади над долями світу. Така глибинна сутність релігії. Людина в релігії шукає виходу з духовного глухого кута, а опиняється в духовному рабстві.

Євангеліє – це Боже відкриття для людини

А що ж Євангеліє? Хіба Євангеліє – не така ж релігія? Хіба не те ж саме бажання панувати й збагачуватися керує проповідниками Євангелія? Адже чимало релігійних груп обґрунтовують Євангелієм і традиціями свої претензії на владу над душами людей. Але цей факт не є самим Євангелієм. Це все ще лише людська релігія. Євангеліє неможливо пізнати в релігійних спільнотах. Євангеліє пізнається особисто через глибоке проникнення в його суть. Для цього потрібно звільнитися від нав'язливих стереотипів про Євангеліє як релігійну книгу, одну з багатьох. Євангеліє – це відкриття Боже. Дар Бога людині.

«Звіщаю ж вам, браття, що Євангелія, яку я благовістив, вона не від людей. Бо я не прийняв, ні навчився її від людини, але відкриттям Ісуса Христа» (Гал. 1:11-12). Це говорить учорашня релігійна людина, яка нещадно боролася з Євангелієм. Їй не можна не повірити.

Євангеліє – це повідомлення радості. Маніфест свободи. Євангеліє не вписується в жодну звичну систему цінностей людини. Буквально це одкровення згори. Євангеліє – послання Бога, яке об'являє людині вічне життя, запрошує її до спілкування з іншими людьми і Богом. «... Життя з'явилося, і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам життя вічне, що в Отця перебувало й з'явилося нам, – що ми бачили й чули – про те ми звіщаємо вам, щоб і ви мали спільність із нами. Спільність же наша з Отцем і Сином Його Ісусом Христом. А це пишемо вам, щоб повна була ваша радість!» (1 Ів. 1:2-3).

Євангеліє – це вічне життя для людей, об'єднаних Божою любов'ю

Спілкування – спільність, щось єдине, де людське, земне, об'єднується з небесним, з божественним. Євангеліє – Слово вічного Бога. Це залучення людини до таємниці буття. Слово стало плоттю і перебувало поміж нас – це невимовне сподівання людини, яка прагне пізнати себе й отримала доступ до цієї таємниці. Слово, завдяки якому все почало бути, тепер з нами. Євангеліє, Слово Творця, і людина, творіння Боже, знову живуть разом.

«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово... І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця» (Ів. 1:1, 14). Зауважте, наскільки радикальна відмінність Євангелія від релігії. У релігії – людська легенда, яка приписує людину до покірності перед невідомими силами природи. Євангеліє – це поява Бога в образі людини. «І беззаперечно – велика благодать тайна: Бог явився у плоті...» (1 Тим. 3:16).

Євангеліє – це Боже послання миру, спасіння та вічного життя. «Звіщаю ж вам браття, Євангелію, яку я вам благовістив, і яку прийняли ви.

В якій і стоїте, якою й спасаєтесь...» (1 Кор. 15:1).

Євангеліє – це прояв любові. Бог любить людину. Бог любить людину так, що віддав Свого Сина Ісуса Христа на смерть, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя! «Оце написав я до вас, що віруєте в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що ви, віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (1 Ів. 5:13).

Вічне життя – ось що таке Євангеліє! Нічого подібного немає в жодній релігії світу.

Бог є любов! Бог прощає гріхи й дарує вічне життя! Бог творить диво! Бог називає нас Своїми дітьми! «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими, і ними ми є» (1 Ів. 3:1). «Отче наш, що єси на небесах!» – це Євангеліє. Братерство – це Євангеліє. У Христі немає вже ні юдея, ні грека, ні українця, ні татарина, «бо всі ви – один у Христі Ісусі». Ця неймовірна спорідненість, єдність людей, об'єднаних любов'ю Божою, які уподібнюються єдиному тілу. «...Багато нас є одне тіло в Христі, а зосібна ми один одному члени». І це не фантазія, а дія Бога. «Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним» (1 Кор. 12:13). Знайдіть релігію, яка б пропонувала щось подібне. На світі немає такої. Тільки Євангеліє.

Євангеліє – це секрет щастя

У глибинах його приховані секрети щастя на всі випадки життя. Євангеліє відкриває секрет щастя братоловства. Євангеліє відкриває секрет щастя сімейного життя. Євангеліє відкриває секрет щастя служіння людям, сенс страждань і торжество святості. І це ще не все. «Улюблені, ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що, коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є» (1 Ів. 3:2).

Юрій СПІКО.

Він був відданий своїй вірі...

Джеймс Бейкер, колишній держсекретар і друг Джорджа Буша (старшого) поділився словами свого друга, які той сказав незадовго до своєї смерті. Джордж Буш помер у віці 94 років.

Всього за кілька годин до його смерті Бейкер примчав у його будинок у Г'юстоні. Буш раптово насторожився і запитав свого колишнього колегу з Білого дому: «Куди йдемо, Бейкере?».

«Відправляємося на небеса», – відповів містер Бейкер.

«Ось туди я хочу іти», – відповів Джордж Буш.

Це був потужний момент впевненості і свідчення стійкої віри Буша. Коли його тіло завершувало свій земний шлях, він знав, куди прямує його душа.

В оточенні друзів і сім'ї у своєму домі в Г'юстоні Джордж Буш попрощався з одним зі своїх синів, колишнім президентом Джорджем Бушем. Син сказав батькові, що він був «чудовим татом», і заявив, що дуже любить його. «Я теж тебе люблю», – відповів Буш.

Бейкер, який перебував у той момент поруч із Бушем, описав стан миру і спокою, що панував в домі його колишнього боса. «Це було так ніжно, як тільки можна собі уявити. Він був готовий до переходу».

Рассел Лівенсон, ректор Єпископальної церкви Святого Мартіна в Г'юстоні, теж розповідав про останні хвилини Буша. «Він чекав зустрічі з Барбарою». Після того, як у квітні того року померла його дружина Барбара, здоров'я Буша різко погіршилося.

Коли прийшов цей момент, Бейкер розповів, що сім'я і друзі співали «Тиха ніч» біля його ліжка. «Вірите чи ні, президент також підспівував», – додав він.

Зі всього, що стосувалося життя і правління покійного президента США, найбільше враження справляла його віра. У 1990 році під час Національного дня молитви Джордж Буш оголосив: «Велика віра надихнула наших батьків – засновників нації – до здійснення цього сміливого досвіду самоуправління, підтримувала нас у важкі небезпечні часи; це давало нам сили і натхнення до цього дня... Дякуємо Богу за свободу і процвітання, які має американська нація, і молимося про подальшу допомогу і керівництво нашого мудрого і люблячого Творця».

Джордж Буш завжди був залежним від Бога. Під час своєї інавгураційної промови 1989 року він закликав всіх до публічної молитви: «Прошу всіх схилити голову. Небесний Отче, ми схиляємо голови і дякуємо за Твою любов. Прийми нашу вдячність за мир, який маємо сьогодні, і віру в майбутнє. Зроби нас сильними, щоб робити свою справу, бажаючи прислухатися до Тебе і чути Твою волю, і напиши на наших серцях наступні слова: «Використовуйте силу, щоб допомагати людям». Існує лише одне використання влади: служити людям. Допоможи нам запам'ятати це, Господи».

Життя 41-го президента Америки характеризувалося вірою, смиренням і жертвним служінням. Його життя і служіння людям роблять його великим президентом і великим американцем.

Українці, молимося, щоб мати богобійного Президента. Це єдиний спосіб вирішення всіх наших труднощів.

gcshep.org.

НЕПОМІТНІ ЧУДЕСА

Днями я поїхала на прийом до лікаря. Раділа, що прийом випав на мій вихідний. Коли я підійшла до медсестри в реєстратурі й назвала своє ім'я та прізвище, вона уважно подивилася в комп'ютер, а потім звела свій погляд на мене й із подивом вимовила: «Вибачте, але на прийом до лікаря ви записані на завтра, а пів на третю».

- Не може бути! – обурилася я. – Мені через автовідповідач назвали сьогоднішню дату. Я відразу ж зазначила у своєму календарі.

– Зачекайте хвилину, – сказала медсестра. – Я запишаю, що ми можемо зробити для вас, якщо вже ви приїхали.

За кілька хвилин мене запитали, чи не заперечую я проти того, щоб піти на прийом до іншого лікаря, тому що професор, якого я розраховувала побачити, був дуже зайнятий.

– Звичайно, згодна, – відповіла я.

– Тоді йдіть за мною, – сказала медсестра.

Нового лікаря мені не довелося довго чекати. До кімнати увійшла молода блондинка, обличчя її незвичайно сяяло. Назвавшись, вона почала зі мною бесіду. Говорили про різне – про погоду та багато про що, ніби ми були давніми подругами.

– Ну, а тепер приступимо до обстеження, – нарешті сказала лікар.

Зробивши кілька тестів, вона попросила мене пройтися, потім запитала:

– Як ви почуваетесь?

– Дуже добре.

– Ліки, які ви приймаєте, допомагають вам?

– Мені допомагає Ісус Христос.

– Що ви сказали? – перепитала лікар.

– Я сказала, що Христос мені допомагає. Щоранку, коли я прокидаюся, я дякую Йому за новий день; за те, що знову розплющила очі й можу бачити; за те, що можу підвестися й ходити; за нічний відпочинок і сили на новий день. Я вірю більше в допомогу Ісуса Христа, ніж у допомогу таблеток.

Нахилившись ближче до мене, лікар напівпошепки промовила:

– Я теж вірю в Ісуса Христа. Але нам не можна молитися з пацієнтами. Я можу втратити роботу через це...

– Серйозно? Я відразу помітила різницю між вами та іншими лікарями: ваше обличчя сяяло, коли ви зайшли до кімнати.

І тут у нас почалася зовсім інша, по-справжньому цікава розмова. Вона розповіла, як за час своєї роботи лікарем спостерігала принаймні три випадки повного зцілення абсолютно безнадійних хворих,

які перебували під апаратами життєвого забезпечення. Лікарі нічого не могли зробити й пропонували дружинам відключити медичну апаратуру. Однак дружини заперечували й продовжували молитися, причому молитви тривали безперервно – приходили в палату віруючі з їхніх церков – і хворі повністю видужували. Наша розмова стала живою і такою близькою за духом!

Я вийшла з кабінету мов на крилах. Раділа, що Господь учинив чудо й для мене. Я не тільки потрапила до лікаря без попереднього запису, але ще й знайшла нову сестру по вірі, і ми змогли поговорити про чудесні діла Божі.

Дорогою до лікаря я слухала в машині аудіокнигу Вальдемара Цорна «Гортаючи пам'яті сторінки». Коли завела двигун, ввімкнула продовження книги. І це ж треба – цілком випадково наступний розділ книги називався «Чудо»! І я знову відчувала Божу присутність і Його провидіння. Ще про одне чудесне зцілення тяжкохворої, паралізованої жінки розповідав Вальдемар Цорн. Моє серце раділо. Ця історія ще більше надихнула мене. Мені хотілося всім зустрічним розповідати про чудеса, які сталися зі мною та з іншими. Господь був близько-близько. Його присутність наповнювала незвичайною радістю та захопленням. Я дякувала Йому за все.

Тетяна МОРОЗ.

Привілей вірувати

«Христос воскрес!» На це привітання кожен християнин урочисто відповідає: «Воістину воскрес!».

Воскресіння Христа – наріжний камінь християнства. Без воскресіння Ісуса християнство втрачає свій божественний характер і перетворюється на одну з багатьох релігій. Усі релігії багато говорять про божество, про моральність, але не про вічність. Тільки Ісус Христос ясно проголосив: «Я – воскресіння й життя; Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити» (Ів. 11:25). Для віруючої людини немає смерті – є тільки перехід з цього земного життя у вічність. Бо душа людини – вічна.

Євангеліє описує, як сталося це дивовижне чудо – воскресіння Ісуса Христа. Свідками цього чуда були апостоли, жінки-мироносиці і багато інших людей. У день П'ятидесятниці апостол Петро впевнено говорить: «Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми» (Дії 2:32).

Та попри очевидність того чуда і донині люди по-різному ставляться до нього. Одні вірують, тому що бачать, інші – не бачать і тому не вірують, а є й такі, котрі вірують не бачачи.

Бачать – і вірують

Розп'яття і смерть Ісуса Христа справили сильне враження як на апостолів, так і на інших людей. Хоча Вчитель перед Своїми стражданнями не раз попереджав про Свою смерть і воскресіння, але вони не розуміли цього, поки, після багатьох доказів, не впевнилися в істинності факту воскресіння Спасителя.

Марія Магдалина рано-вранці прийшла до гробу і побачила, що камінь від гробу відвалений, а гріб – порожній. Вона сповістила про це Петра й Івана. І ті негайно поспішили до гробу, щоб переконатися в правдивості її слів. Вони ретельно оглянули гріб і знайшли плащаницю, але тіла улюбленого Вчителя не було. Тож вони пішли звідти. А Марія залишилася біля гробу і плакала. Глибокий смуток і жаль огорнули її. І Вчитель потішив її найперше: «Ісус з'явився спершу Марії Магдалині» (Мр. 16:9).

Хоча апостоли й проповідували про воскресіння Ісуса Христа, саме Марія удостоїлася першою сповістити їм про це воскресіння.

З великим смутком йшли жінки-мироносиці в сад благочестивого Йосипа Ариматейського. Вони несли з собою пахощі, щоб намастити тіло

Ісусове. І дорогою роздумували: «Хто відвалить нам каменя від могильних дверей?» (Мр. 16:3). Коли ж підійшли до гробу, то «побачили юнака, що праворуч сидів, і був одягнений в білу одежу, – і жажнулись вони». Ангел промовив до них: «Він воскрес, нема Його тут; але йдіть, скажіть учням Його та Петрові» (Мт. 28:1-8; Мр. 16:1-8; Лк. 24:1-10).

Жінки з великою радістю поспішили до апостолів сповістити про почуте. Але дорогою вони пережили ще одну зустріч – вони зустріли Воскреслого і вклонилися Йому (Мт. 28:9-10).

Того ж дня двоє з Його учнів йшли у селище Еммаус. Глибокі роздуми не давали їм спокою. Звістка жінок-мироносиць дуже їх здивувала. І ось Воскреслий Ісус підійшов до них і бесідував з ними. А вони Його не впізнали. Прийшли до селища, ввійшли до будинку і лише коли, благословляючи, Він переламав хліб і подав їм, «тоді очі відкрилися їм – і пізнали Його» (Лк. 24:13-31).

Апостол Петро, окремо від інших учнів, також удостоївся об'явлення Воскреслого, про що стало відомо всім учням (Лк. 24: 33-35; 1 Кор. 15:5).

Коли всі апостоли, крім Хоми, зібрались в горниці і стали обмінювалися враженнями дня, зненацька з'явився Ісус. «І як вони говорили оце, Сам Ісус став між ними і промовив до них: «Мир вам». А вони налякалися та перестрашилися, і думали, що бачать духа. Він же промовив до них: «Чого ви стривожилися? І пощо ті думки до сердець ваших входять?». І коли Він показав їм руки, ноги і ребра Свої, то учні зраділи, що побачили Господа» (Мр. 16:14; Лк. 24:36-45; Ів. 20:19-23; 1 Кор. 15:5).

Незабаром апостоли, вже разом з Хомою, удостоїлися ще раз побачити Воскреслого. Хома бажав особисто упевнитися у факті воскресіння Ісуса, і Вчитель не відмовив йому в цьому.

Ще про одне з'явлення Воскреслого над Тиверіадським морем читаємо в Ів. 21:1-14. Апостоли ловили рибу. І хоча вони були досвідченими рибалками, тієї ночі нічого не піймали. Рано-вранці Ісус став на березі і дивився на Своїх учнів, та вони Його не впізнали. Після чудесного лову риби за Його порадою учні зібралися на березі біля Воскреслого, але «з учнів ніхто не наважився спитати Його: Хто Ти Такий? Бо знали вони, що Господь то».

Коли апостоли та інші учні зібралися на одну з гір у Галілеї, Він ще раз з'явився їм. «І як вони Його вгледіли, поклонилися Йому до землі, а дехто вагався. А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі» (Мт. 28:17-18).

А в 1 Кор. 15:6 читаємо: «А потім з'явився нараз більше як п'ятистам братам, що більшість із них живе й досі, а дехто й спочили». Більше п'ятсот осіб були очевидцями з'явлення Воскреслого.

Апостол Яків, брат Господній, при житті Ісуса Христа не вірував у Нього (Ів. 7:5). Під час розп'яття ні Якова, ні інших Його братів не було біля хреста. Але після вознесіння Ісуса Христа ми вже бачимо Якова з братами, апостолами та деякими жінками і Марією, матір'ю Ісусовою, у горниці (Дії 1:14). Ця раптова перемена невіруючих Якова і його братів могла статися тільки після з'явлення їм Воскреслого: «Потому з'явився Він Якову, опісля – усім апостолам» (1 Кор. 15:7).

Не вірують, бо не бачать

Коли Воскреслий об'явився жінкам та апостолам, апостола Хома серед них не було. Свідчення апостолів і жінок не переконало його. Він належав до числа тих, котрі до пізнання істини йдуть через факти, причому перевірені особисто: «Коли на руках Його знаку відцвяшного я не побачу, і пальця свого не вкладу до відцвяшної рани, і своєї руки не вкладу до боку Його, – не вірую!» (Ів. 20:25).

Ісус не відмовив цьому прохання:

«За вісім же день знов удома були Його учні, а з ними й Хома. І, як замкнені двері були, прийшов Ісус і став посередині та й проказав, «Мир вам!». Потім каже Хомі: «Простягни свого пальця сюди та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий!». А Хома відповів і сказав Йому: «Господь мій і Бог мій!». Промовляє до нього Ісус: «Тому ввірував ти, що побачив мене? Блаженні, що не бачили й увірували!» (Ів. 20:26-29).

Марії Магдалині, коли вона хотіла доторкнутися до ніг Воскреслого, було сказано: «Не доторкайся до Мене». Одного погляду їй було достатньо, щоб від усього серця увірувати у Воскреслого. Хомі ж недостатньо було бачити, треба було ще відчути. Його розум не міг сприйняти цю істину. Йому потрібні були факти, особисте відчуття, досвід, що привів би до пізнання істини.

Це притаманне не тільки Хомі; є чимало людей, котрим потрібні факти, і лише тоді вони увірують. Але чим очевидніше знамення, тим менша цінність віри. Тому Христос сказав: «Блаженні, що не бачили й увірували!».

Привілей вірувати

Але не всі увірували у Воскреслого через Його з'явлення. Не всі усвідомили, який це великий привілей – вірувати у воскресіння і Воскреслого.

Деякі воскресіння Христове пояснюють вдаваною смертю Спасителя, мовляв, Він у прохолодній печері, після страждань на хресті, відпочив, отямився, відсунув камінь, вислизнув повз сторожу і пішов з учнями в Еммаус.

Інші ж кажуть, що апостоли, хоча і бачили Воскреслого, але бачили тільки внутрішнім зором, внаслідок свого духовного збудження, галюцинації,

як і сказано: «А вони налякалися і думали, що бачать духа» (Лк. 24:37).

Треті нагадують афінян, котрі із задоволенням слухали апостола Павла, коли той розповідав їм про створення світу, про Бога, але коли він почав говорити про воскресіння мертвих, то вони почали насміхатися над ним, а інші сказали йому: «Про це послушаємо тебе іншим разом» (Дії 17:32).

Саддукеї, що вважали себе вищим прошарком єврейського народу, взагалі заперечували можливість воскресіння і не вірували ні в ангелів, ні в духів.

Перемога над смертю

Воскресіння Христове – це вершина християнства, торжество над смертю, підтвердження вічного життя. Без нього тріумфує вічна ніч смерті. Без воскресіння Христового і християнство було б подібне до річки без джерела, нагадувало б багато інших релігій світу.

«Коли ж про Христа проповідується, що воскрес Він із мертвих, – як же дехто між вами говорять, що немає воскресення з мертвих? Як немає ж воскресення мертвих, то й Христос не воскрес! Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!.. Та нині Христос воскрес із мертвих – первісток серед покійних. Смерть-бо через людину, і через Людину воскресіння з мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку: первісток Христос, потім ті, що Христові, під час Його приходу. А потому кінець, коли Він передасть царство Богів і Отцеві, коли Він зруйнує всякий уряд, і владу всяку та силу» (1 Кор. 15:14, 20-24).

Олег КАРПЮК

НА ТІЙ САМІЙ ШИБЕНИЦІ

«І повісили Гамана на шибениці, яку він приготував для Мордехая, а лютість царева стихла...» (Ест. 7:10).

Пам'ятаєте знамените Чеховське: «Якщо в першому акті на стіні висить рушниця, то в останньому вона обов'язково вистрілить»? Якщо в одному розділі встановлено шибеницю для страсти, то в наступних хтось точно буде на ній висіти. Гнів царя – страшна річ: не вщухне, поки хтось не опиниться на шибениці...

У класичній комедії Мольєра «Міщанин у дворянстві» сюжет побудований на тому, що герої весь час хочуть або змушені здаватися кимось, ким вони не є. Багатий, але не знатний пан Журден пнеться зі шкіри, щоб потрапити до вищого світу. Збіднілий аристократ Дорант намагається робити добру міну при поганій грі у фінансових справах. Гарний хлопець Клеонт змушений удавати з себе турецького принца, щоб отримати благословення на шлюб із дочкою дурисвіта Журдена. Усі прикидаються. Кожен виявляється не тим, за кого себе видавав.

Книга Естер нагадує таку ж комедію – з елементами фарсу і навіть трагедії. Усі герої видають те самих себе, то інших за когось іншого.

Гаман намагається показати євреїв зрадниками, а виявляється, що євреї Мордехай врятував життя царя від зрадницької змови. Євреї здаються переможеними, а потім виявляються переможцями.

Естер спочатку приховує свою етнічну належність, а потім, у найбільш несподіваний момент, виявляється єврейкою.

Мордехай замість страти отримує царські почесті, а Гаман замість царських почестей отримує кару на шибениці. І це якраз той момент, коли все починає ставати з голови на ноги. Нарешті починає з'ясовуватися: усе не так, як може здатися.

Ісус із Назарета часто говорив про те, що у світі багато того насправді не таке, як здається. І що багато хто насправді не ті, ким виглядають. Що всі ми живемо в «матриці», де приймаємо реальність за ілюзії, а ілюзії – реальність. Ісус намагався відкрити нам очі. Він також говорив, що одного разу вся ця трагікомедія добіжить розв'язки й усе нарешті з'ясується. Останні стануть першими, а перші – останніми. Сліпі виявляться зрячими, а зрячі – сліпими. Шахраї та повії виявляться праведниками, а уявні праведники – грішниками. Одного разу Він усе розставить по місцях. «Тоді скаже й тим, хто ліворуч: «Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований» (Мт. 25:41).

Ви зауважили це? Так само, як шибениця не була призначена для Гамана (для нього

було великою несподіванкою опинитися на ній), вогонь вічний не призначений для людей. Він призначений для диявола та його ангелів. І для багатьох буде несподіванкою, коли вони опиняться в тому вогні.

Дуже цікаво, як Христос пояснює причину: «Бо Я голодував був – і не нагодував Мене, прагнув – і ви не напоїли Мене, мандрівником Я був – і не прийняли ви Мене, був нагий – і не зодягли ви Мене, слабий і в в'язниці – і Мене не відвідали ви... Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших цих ви не вчинили, – Мені не вчинили!» (Мт. 25:42-43, 45).

Гаман прорахувався: одна з тих, кого він хотів погубити, виявилася могутньою царицею. Його задум проти євреїв перетворився на злочин проти царської родини. І це його погубило.

Точно такий самий фатальний жарт може зіграти з нами одного разу наша бездіяльність. Те, що нині здається таким важливим, виявиться дрібницею. А гідними уваги стануть ті, кого ми вважали ніким.

Усе не так, як може здатися. Про це говорить історія Гамана, Мордехая та Естер. Про це говорить Ісус. У ці пасхальні дні ми згадуємо, що одного разу Його тіло повісили на стовпі, на якому повинні були опинитися ми з вами – як нерозважливі гамани. Він добровільно прийняв на Себе гнів Царя, і гнів Царя вщух...

Кажете, дурниці? Стара забута казка? Усе не так, як може здатися.

Ігор РАЙХЕЛЬГАУЗ.

БЕРМУДСЬКИЙ ТРИКУТНИК ЖИТТЯ

«Стережіться, щоб ваші серця не обтяжувалися ненаситністю, пияцтвом і життєвими клопотами, і щоб не надійшов на вас той день несподівано, наче пастка, бо прийде він на всіх, хто проживає на поверхні всієї землі. Тож пильнуйте, постійно моліться, щоби змогли ви уникнути всього того, що має відбутися, – і стати перед Сином Людським!» (Лк. 21:34-36).

Життєві старання більшості сучасних людей крутаються навколо змалюваного Ісусом трикутника: більше грошей, більше радості (насолоди, задоволення, розваги) і суєти, щоб на все це заробити. У такому коловороті ми неспроможні жити не те що перспективою вічності, але й найближчого десятиріччя. Життя без віри у Творця і Спасителя – це постійне нерозуміння того, що діється, і втеча від реальності.

Вихід – у молитві, у постійній практиці усамітнення зі Словом перед Богом, щоб отямитися й зрозуміти, що не хлібом єдиним,

не розвагою, не лише клопотами можна жити.

І лише в спокої молитви я приходжу до тям, що світ крутиться не навколо мене, що то Бог – у центрі всього. І радість життя – у турботі про інших, служінні іншим.

Заклик Ісуса постійно молитися не випадковий – ми впираємося собою, своїм негідним і невідкладним і не можемо радісно, повноцінно жити в усвідомленні прийдешньої вічності. Ось чому я потребую отого – «постійно моліться», щоб не втратити божественну реальність і Його перспективу, а разом з тим – і себе.

М. Р.

ВІДОБРАЖЕННЯ НЕБА

Ця історія сталася в Америці, але могла статися скрізь, де є Церква Ісуса Христа і щирі діти Божі.

Лінда металася в неспокійному сні на вузькому дерев'яному ліжку. У свої 23 вона немов прожила кілька життів, і їх важкий тягар болем здавлював серце і втомою пульсував у скронях. Тюремні стіни були подібні до гробниці. Їй не вистачало повітря й хотілося плакати. Тільки не було сліз... Спогади занурювали в минуле, де були і щастя, і біль, і порожнеча, і де вона втратила Бога.

Її родина була невеликою, але дружньою: проповідник батько, любляча, ніжна мама, дбайлива старша сестра і вона – Лінда. Вони жили в невеличкому затишному містечку, де всі один одного знали. Діти ходили до школи, тішили батьків гарними оцінками, по неділях усі разом поспішали до церкви. Усе на світі здавалося таким безхмарним і простим, поки несподівано не захворіла мама. Так у 12 років Лінда дізналася, що означає страшне слово «рак». З того часу усе перевернулося дотори дном: будинок, сім'я, доля. Почалася боротьба зі страшною хворобою.

Два роки відчаю і страху спустошили серце Лінди. Вона молилася вдень і вночі, бажаючи Христа зіцелити її маму. А мама все частіше й частіше говорила дітям про небо. Погляд її променистих синіх очей був напрочуд спокійним і якимось неземним. Лінда часто просила батька: «Зроби що-небудь! Ти ж так віриш у Бога, попроси Його, Він тебе почує!». Батько ніжно пригортав дочку до себе, цілував її мокре від сліз обличчя, і вона відчувала на своїх щоках і його великі і гарячі сльози. Старша сестра Лінди, Мері, теж плакала й молилася, а мама з кожним днем ставала якоюсь легшою, чистішою, світлішою, немов поступово вона перетворювалася на небожителя. Лінда дивилася на неї і розуміла, що мама йде в той далекий, незнаний світ, про який часто говорила дітям, про який вчили у церкві, який став метою для багатьох людей на землі...

Коли мамі не стало, Лінда зламалася. В її вухах ще довго лунав слабкий материнський голос: «Я вас буду чекати, діти. Ідїть за Ісусом, і ми обов'язково одного разу зустрінемося. Не ображайтеся на Нього через мене: кожному з нас відведено на землі певний час. Я була щаслива, Господь дав мені вас, тата, нашу церкву. Мені є за що дякувати Господу... Ми обов'язково зустрінемося біля Його ніг».

Лінда не хотіла думати про зустріч на небі, їй потрібна була мама тут і зараз! Крізь сльози вона прокричала в похмуре небо після похорону: «Я не буду більше з Тобою розмовляти! Ти забрав у мене маму! Я більше не хочу ходити до церкви, не хочу чути про Тебе, не хочу!».

Два наступні роки здалися Лінді суцільним жахом. Кожна річ у будинку нагадувала про маму. Дівчинці ввижалося, що будь-якої миті вона знову побачить її живою, а все, що сталося, – це лише страшний сон. Але реальність була жорстокою і неоправною. Поступово Лінда замкнулася в собі. Вона перестала молитися, читати Біблію і відвідувати церкву. Марно сестра і батько намагалися її заспокоїти й утішити. На серце дівчинки немов тхотсь поклав важкий холодний камінь.

Лінду почав дратувати батько. Щоразу, коли вона бачила його за читанням Євангелія, її охоплювала лють. Тоді вона кричала йому: «Що дали тобі ця твоя книга і віра? Чому ти допустив смерть мамини?».

Батько намагався виправдатися й приголубити дочку, але марно,

незабаром її біль і відчай вилилися в справжню ненависть до батька і сестри, що продовжувала вірити в Бога.

Лінді було 16, коли вона вперше зустрілася з Біллом, хлопцем, набагато старшим за неї. Він був такий ширий і уважний, з ним було легко. Коли Лінда розповіла йому про свій біль, він запропонував їй наркотик, а дівчині так хотілося забути, відволіктися від тягара на серці й просто навчитися жити без мамини. За кілька місяців Лінда стала наркоманкою. А потім втекла з Біллом з дому, залишивши коротку записку на письмовому столі батька: «Не шукай мене, я до тебе не повернусь».

Так почалися її поневір'яння. Іноді вони з Біллом ночували в нічліжках для волоцюг, іноді в будинках у якихось дивних людей. У них не було постійної адреси, місто змінювалося містом, але життя всюди було однакове: наркотики, блуд, бійки, страх перед поліцією.

Іноді Лінді ставала огидною навіть думка про життя, згадувалася мама, її свята чистота. У такі хвилини хотілося померти через ненависть до самої себе. Але смерті Лінда боялася, у глибині серця вона знала, яка страшна вічність чекає її потопаючи в гріхах душі.

Іноді дівчина дзвонила батькові, але тільки пізно вночі, щоб залишити йому повідомлення на автовідповідачі. Воно завжди було одне і те ж: «Не шукай мене, я до тебе не повернусь».

Іноді Білл був до неї дуже жорстоким, часом бив її до неприємності, а потім плакав, бажаючи прощення, і

вона прощала, адже, крім нього, у неї нікого не було. А він був такою ж нещасною, самотньою і змученою своїм гріхом людиною, як і вона.

Якось осіннього вечора, коли Лінда була сама в готельній кімнаті, яку Білл винаймав для них на кілька днів, до приміщення увірвалися поліцейські. Вони зробили обшук і почали ставити їй запитання про Білла, про їхнє спільне життя. Дівчина говорила правду, але розуміла, що їй не вірять. А потім Лінду привезли сюди, в цю чисту, але таку незатишну кімнату. Попереду чекав судовий процес у справі про продаж наркотиків. Білла заарештували, коли він збував чергову партію дорогого зілля...

Лінда металася на ліжку, немов у гарячці, кожна клітинка тіла вимагала дози наркотику. Здавалося, вона ось-ось збожеволіє! Ні, тут їй ніхто не допоможе, ніхто!

«Мамо! О, якби ти була поруч, мамо! – волила Лінда, ковтаючи сльози. – Мамочко, чому ти пішла від мене? Боже, що такого я Тобі зробила, що Ти забрав у мене матір, і тепер я тут? Боже! Відповідай мені, відповідай!».

Несподівано її накрила пелена м'якого світла. Здавалося, ніби вона знепритомніла або поринула в глибокий сон, біль миттєво зник. З цього ніжного сйва лунав спів хору, який прославляв Христа. І раптом Лінда побачила спокійне обличчя, найрідніше у світі. Ясні сині очі іскрилися любов'ю і щастям.

– Мамо, – прошепотіла Лінда, боячись прокинутися. – Мамо!

– Повернися до батька, – тихо пролунав спокійний, до болю знайомий голос.

Образ мамини зник, а у свідомості Лінди ще довго звучав прекрасний спів. Знайомі з дитинства слова псалма гріли її холодне, скам'яніле від болю серце.

Уперше за останні роки вона спала спокійно! Потім попросила адміністрацію в'язниці повідомити батьків, де вона перебуває. Як їй було страшно і соромно дивитися в батькові очі, але вона так чекала зустрічі з ним!

І ось Лінда в кімнаті для побачень. Увійшов батько. Вона насилу його впізнала: згорблені плечі, посивіле волосся, глибокі зморшки на чолі та біля очей. Але очі ті ж: сповнені жалю, співчуття і любові! У них не було осуду, не було й тіні докору чи образи.

– Таточку!

Його тремтячі губи знову і знову цілували її мокре від сліз обличчя, а вона відчувала, як на її щоки капють його важкі гарячі сльози.

– Не плач, дівчинко, тепер ми знову разом, назавжди! Ти ні в чому не винна, просто нас спіткало лихо, але попереду чекає спільне небо! Я це знаю! Ісус любить і чекає на тебе, Він готовий пробачити і допомогти.

Вони ще довго плакали та молилися разом, їм ніхто не заважав, немов саме небо захищало ці душі...

Лінду виправдали, оскільки вона ніколи не брала участі в продажу наркотиків. Після курсу реабілітації дівчина повернулася додому, до батька і сестри, яка на той час уже була заміжною. Від неї Лінда дізналася, як безсонними ночами батько відчайдушно молився про неї Богові, як щодня чекав її повернення додому.

– Прости мені, тату! – пригортаючись до батьківських грудей, шепотіла Лінда.

А батько тільки ласкаво усміхався крізь сльози щастя.

Потім вони разом пішли на кладовище. Цілюючи мамин портрет на могильній плиті, Лінда тихо шепотіла: «Я люблю тебе, мамо! Колись ми будемо разом, я обіцяю!».

Недільного ранку Лінда була в церкві. Її зустріли з теплом і любов'ю, і вона почувалася найщасливішою на землі! Усі минулі роки церква ревно молилася про Лінду і з надією чекала на її повернення. Після служіння Лінда ще довго сиділа на дерев'яній церковній лаві в молитовній кімнаті й говорила з Богом. Їй було що сказати Йому.

А коли вона вийшла на вулицю до сестри та батька, вони побачили в глибині її синіх променистих очей відображення неба.

Олена ЧЕПЛКА.

Блез Паскаль (1623-1662) був видатним математиком, фізиком, винахідником, але це ще не все. Він був глибоко релігійною людиною з неабияким письменницьким талантом.

Паскаль народився у місті Клермон (центральна Франція). Він вважається неабиякою особою в історії людства. Блез був справжнім вундеркіндом. Ще дитиною, не знаючи геометричних термінів, він самостійно довів теорему Евкліда. Згодом, завдяки своїм видатним знанням, Паскаль разом із друзями заклад підвалини теорії ймовірності.

Бачачи, як батько, податковий службовець, багато часу витрачав на трудомісткі обрахунки, Блез розробив першу лічильну машину. Пристрій працював за допомогою обертових

ПАРІ ПАСКАЛЯ

коліс і послужив основою для розробки сучасних обчислювальних машин.

Паскаль зробив чимало інших відкриттів і склав важливі теореми. У 1654 році він увірував в Ісуса Христа. Пізніше Блез написав твір на захист християнської віри. На жаль, твір залишився незакінченим, тому що у віці 39 років вченого не стало.

В автобіографічній книзі відомого хірурга доктора Вігго Олсена і його дружини Джоан «Чи можемо ми втекти від Бога?» теж згадується знаменитий математик Блез Паскаль. Доктор Олсен і його дружина щосили опираються християнській вірі батьків. Вони збирають аргументи проти віри, вивчають «природничі протиріччя», що нібито містяться в Біблії. У результаті поступово, крок за кроком, вони втягаються у незвичайну пригоду. Читаючи і вивчаючи Біблію, вони знаходять живу віру в Ісуса Христа. Не останню роль в цьому зіграла теорія ймовірності Блеза Паскаля, про яку говорять як про «парі Паскаля».

Доктор Олсен пише: «Знаменитий французький учений Блез Паскаль колись там само наполегливо розмірковував над питанням, перед яким сьогодні стоїмо й ми. Він дійшов висновку, що кожна розсудлива людина повинна прийняти Ісуса Христа, навіть якщо шанси на правильність християнського вчення 50 на 50. Аргументи його наступні.

У грі, яку ми називаємо «життям», кожна людина повинна укласти парі і зробити ставку: або на твердження, що християнське вчення правильне, або ж на те, що воно не таке.

Не укладаючи цього парі, людина автоматично робить ставку на те, що християнське вчення неправильне.

Припустімо, людина вибирає християнську віру. Якщо її припущення правильне, то вона виграє все. Якщо її припущення хибне, вона нічого не втрачає.

Припустімо, людина робить ставку на те, що християнське вчення хибне. Якщо її припущення правильне, то вона нічого не виграє. Якщо ж вона не має рації, то втрачає все і проводитиме вічність у пеклі.

Будучи в минулому азартним гравцем, я дуже добре розумів цей аргумент Паскаля.

За принципом ймовірності, людина повинна трудитися і шукати істину. Якщо вона помре, не поклоняючись за життя Богові-Творцю, то загине. Безтурботна людина говорить: «Якби Бог хотів, щоб я Йому вклонявся, Він оголосив би мені Свою волю, дав мені які-небудь знамення». Але ж Бог ці знамення вже дав, проте люди не звертають на них уваги.

У той час мені відкрилося багато речей стосовно віри. Я побачив, що мільйони людей, називаючи себе християнами, насправді не є істинними християнами, оскільки віра їх припустилася, ослабла. Віра вже не захоплювала все їхнє єство.

«Уявімо собі, – сказав я своїй дружині Джоан, – що двоє пацієнтів хворіють на одну й ту ж смертельну хворобу. Обидва вважають мене досвідченим лікарем. Вірять у правильність мого діагнозу, вірять, що прописаний мною укол врятує їх від смерті. Один з них дозволяє зробити укол і залишається в живих. Інший, незважаючи на довіру до мене і до мого лікування, страшенно боїться укола і відмовляється від лікування. Він помирає. У чому різниця?».

Обидва пацієнти мали віру – обидва вірили

в цілющу силу медицини. Але віри, яка не захоплює нас повністю, недостатньо. Людина, віра якої байдужа, стерильна, віра розуму, яка не стосується серця, ніколи не може пережити спасіння або чудо відродження. Для того, щоб користуватися всіма перевагами віри, потрібно мати віру, якою людина приймає Сина Божого, Ісуса Христа, особистим Спасителем своєї душі.

Ісус каже: «Я – дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через мене» (Ів. 14:6); «Я воскресіння й життя, Хто вірує в Мене – хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене – повіки не вмере» (Ів. 11:25-26).

Зробивши цей крок, той, хто увірував, отримує п'ять принципових божественних дарів, яких прагне і жадає більшість людей: прощення гріхів; внутрішнє відродження; правильні стосунки з Богом; прийняття люблячого Бога; спасіння від пекла.

Але це ще не все. Крім цих п'яти принципів дарів, живий Бог приготував для тих, хто увірував у Нього, щонайменше п'ять інших: вічне щастя після смерті; нове внутрішнє життя – вічне життя, що починається вже зараз; змінене життя з абсолютно іншими бажаннями і цілями; Друга і Наставника, Який живе в нас, – Духа Божого; нову внутрішню силу, з якою ми можемо перемогти зло, вести благочестиве життя, любити наших ближніх і допомагати їм.

Це неймовірне відкриття (що ми можемо отримати такі чудові дари, та ще й уникнути вічності в пеклі) допомогло нам виразніше побачити серйозність вибору, який нам належало зробити. Яка інтрига! Так багато можна виграти – або так багато програти!».

Не програвайте, читачу, бо це буде вічна катастрофа!

ДЕСЯТЬ КАР ЄГИПЕТСЬКИХ

Десять кар єгипетських – десять знамень, які Господь Бог послав на Єгипет, щоб переконати фараона відпустити євреїв із рабства. Фараон здався після десятої кари, тоді й відбувся вихід ізраїльського народу з Єгипту в землю обітовану.

Біблія докладно розповідає про десять єгипетських кар у Книзі Вихід (7:8 – 12:31), а також згадує цю подію в Книзі Псалмів (77:41-51; 104:26-36). Легко помітити, що тут описані не всі єгипетські кари, а лише деякі, вибірково. Але якщо сумістити опис єгипетських кар з обох уривків, то вийде опис усіх десяти кар.

Перша кара: вода перетворилася на кров (Вих. 7:19-24)

Стародавні єгиптяни вважали Ніл одним із божеств, якому Єгипет був зобов'язаний своєю появою на світ. Існували уявлення, згідно з якими по небесному Нілу вдень пливе човен Сонця. Під землею теж є Ніл, по ньому Сонце, опустившись за обрій, мандрує вночі. Образ підземного Нілу був тісно пов'язаний зі смертю, із душами померлих і судом над ними в потойбічному житті.

Образом Нілу був бог Хапі, якого зображали як огрядного чоловіка з посудинами в руках, із яких ллється вода. Сам Ніл населяли добрі та злі божества в образах тварин: крокодилів, гіпопотамів, жаб, скорпіонів, змій. Батьком Хапі був первісний океан Нун.

Інше божество – Хнум (якого єгиптяни шанували як бога-творця, що створив людину на гончарному крузі) – також вважали хоронителем витоків Нілу й зображали у вигляді людини з головою барана зі спіралью закрученими рогами.

Ще одне божество – Себек – у єгипетській міфології вважали богом води й розливу Нілу. Оскільки його священною твариною був крокодил, то його найчастіше зображали у вигляді людини-крокодила або людини з головою крокодила.

Єгиптяни поклонялися не лише Нілу й ідолам-заступникам Нілу, але й деяким рибам, які водилися в цій річці. Щоб посоромити всі ці єгипетські божества, Господь Бог перетворив воду Нілу на кров, і в результаті вода стала непридатною для пиття та зрошення землі, а вся риба вимерла.

Варто зауважити, що єгипетські чарівники змогли повторити це чудо, що ще більше ожорсточило серце фараона.

Друга кара – жаби (Вих. 8:1-14)

У Стародавньому Єгипті чоловічі божества з головою жаби персоналізували стихії: Хук (нескінченність), Нун (вода), Кук (темрява) й Амон (повітря). Їм відповідали жіночі божества, яких зображали зі зміїними головами.

Маленькі жаби з'являлися в річці за кілька

днів до її розливу, тому їх вважали вісниками родючості. Крім того, у Єгипті існувало повір'я, начебто жаба мала здатність до самозародження, тому її зв'язували із загробним культом і воскресінням після смерті. Її вважали священною твариною давньоєгипетської богині родючості Хекет – одного із символів безсмертя, яку зображали у вигляді жаби або жінки з жабою на голові. Вважалося, що богиня-жаба допомагала породіллям, а в загробному царстві – воскресінню померлих.

Господь посміявся над марновірством єгиптян і над їхніми божествами, наславши на весь Єгипет полчища жаб. За словом Мойсея, жаби вийшли з річки Ніл і наповнили всі житла єгиптян.

Чарівники теж змогли імітувати це чудо, але оскільки вони не змогли позбавити країну від навали жаб, фараон переконався в Божій перевазі й навіть попросив Мойсея й Аарона помолитися про нього, пообіцявши Мойсеєві, що він відпустить ізраїльський народ у пустелю на якийсь час. Однак невдовзі передумав.

Третя кара – воші (Вих. 8:15-19; Пс. 104:31)

Стосовно цієї кари думки богословів розділилися. Відповідно до перекладу Септуагінти (грецького перекладу Старого Заповіту), після удару жезла з землі з'явилося безліч «скнипів». Колись скнипами називали вошей. Однак давньогрецькі філософи Філон та Ориген вважали, що це були мошки й комарі – звичний бич Єгипту в періоди повені Нілу. Давньогрецькі автори Теофраст, Аеція, Аристофан підтверджують, що це могли бути і трав'яні воші, і блохи.

Так чи сяк, ця кара була спрямована на посоромлення єгипетських божеств землі, неба, повітря й здоров'я, які не могли захистити людей і худобу Єгипту від навали комах. Чарівники не змогли відтворити це чудо й розписалися у власному безсиллі, визнавши цю кару «перстом Божим». Вони визнали силу Бога й почали радити фараонові відпустити євреїв за словом Мойсея.

Четверта кара – рої мух (Вих. 8:20-32)

Хмари мух покрили людей і будинки єгиптян. Можливо, це були гедзі, що не давали спокою єгиптянам і їхнім чередам.

Головний урок цієї кари полягав у тому, що Бог відкрито виявив фараонові і всім єгиптянам відмінність між ними та ізраїльтянами, тому що рої мух були скрізь, крім землі, де жили євреї; вони були в усіх будинках, крім будинків ізраїльтян.

П'ята кара – моровиця (Вих. 9:1-7)

Моровиця – хвороба тварин. Бик і корова вважалися головними божествами єгиптян. Їм приносили жертви й кадіння. Биків у великій розкоші тримали в багатьох єгипетських храмах. Після смерті їх бальзамували й із пишністю, яка пасує хіба що царям, ховали. Крім

того, багатьох єгипетських божеств зображали з головою або тулубом бика чи корови. Проти віри в цих богів і була спрямована п'ята кара.

Отже, худоба єгиптян, яка паслася на полях, загинула від моровиці, а в ізраїльтян не загинула жодна тварина.

Шоста кара – гнояки (Вих. 9:8-12)

Ця кара вразила людей, тварин і навіть чарівників після того, як Мойсей за словом Господа підкинув сажу до неба. Розвіювання за вітром попелу від жертв на честь бога Сета (бога зла й невдачі), за віруваннями єгиптян, відвертало зло, пристрігало або вроки. Але тепер кинутий Мойсеєм сажу рознесла не добробут, а прокляття від Бога Ізраїлю, спричинивши гнояки на тілах людей і худоби.

Той факт, що чарівники не змогли захистити себе й фараона від гнояків, став свідченням безсилля єгипетських богів-цілителів на чолі з Ісідіою.

Сьома кара – град (Вих. 9:17-35)

Це був не просто град, а дуже великий град. Крім того, його супроводжували блискавки. Перш ніж пішов град, Бог милосердно попередив єгиптян, щоб вони зібрали свої череди й відвели в укриття. У всьому Єгипті випав град і побив усе, а в краї, де жили євреї, граду не було.

Знаковим у цій карі було те, що єгиптяни, які послушалися Господа і поспішно зібрали своїх рабів і свої череди, урятувалися від загибелі. Тим самим Бог продемонстрував фараонові й усьому Єгиптові, що слухняних очікує життя, а тих, хто противиться Йому, – смерть.

Ця кара була спрямована проти богів неба, повітря, дощу й родючості, яким фанатично поклонялися єгиптяни і які не в змозі були захистити народ від цієї кари.

Восьма кара – сарана (Вих. 10:1-20)

Сарана налетіла великими хмарами й зїла всю зелень, яка залишилася після сьомої кари. Наприкінці дня вона вкрила поверхню землі на 12 см і наповнила землю смородом.

Ця кара була спрямована проти богів землі, урожаю й родючості. Ось лише деякі з них: Осіріс, Птах, Аніс, Мін, Нехебкау. Єгиптяни

переконалися, що ці божества не в змозі захистити їх від чергової кари Бога. Уся країна залишилася без урожаю й практично була приречена на голод.

Після цього навіть слуги фараона переконалися в необхідності відпустити євреїв. Яскравим досягненням цієї кари стало визнання фараоном свого власного безсилля й гріховності перед Богом Ізраїлю.

Дев'ята кара – темрява (Вих. 10:21-27)

Покаравши Єгипет темрявою, Бог продемонстрував безсилля єгипетського божества Ра, якого вважали богом сонця. Суцільна темрява над Єгиптом тривала три дні. А там, де жив Ізраїль, було світло. Крім верховного бога Ра, були посоромлені й інші боги сонця й світла: Атон, Гір, Атум, Хепрі, Мневів.

Десята кара – смерть первістків (Вих. 11, 12)

Це було найстрашніше покарання для єгиптян. Але якби не ця кара, євреї до сьогодні були б рабами в Єгипті. Десята кара була спрямована проти богів-захисників фараона (бога Гіра і богинь Сатіс, Сихмет і Уто) і проти останнього божества Єгипту – фараона.

Відавна єгиптяни поклонялися фараонам як богам. Та Господь розвіяв марновірство про те, що фараони є або стануть богами.

Тієї ночі, коли вмерли всі єгипетські первістки, згубник пройшов повз будинки ізраїльтян, одвірки яких були помазані, за повелінням Божим, кров'ю ягняти. На згадку про це було запроваджено свято Пасхи.

Крім усього іншого, десята кара, на думку багатьох богословів, – це відплата за всіх ізраїльських хлопчиків-немовлят, убитих у Єгипті за повелінням фараона (Вих. 1:22).

В описі історії про десять кар часто повторюється фраза: «І ви будете знати, що Я – Господь!» (Вих. 6:7; 7:5; 8:18; 10:2; 14:4). Ця фраза підкреслює сенс усього, що відбувається. Господь хотів показати і єгиптянам, і євреям, що Він – істинний Бог, Бог неба і землі, а також Бог ізраїльського народу.

ПАСХАЛЬНИЙ АГНЕЦЬ

«Наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (1 Кор. 5:7).

За часів Старого Заповіту свято Пасхи – «песах» – відзначалося на честь виходу ізраїльтян з єгипетського полону. Саме ця Пасха вважається прообразом Пасхи, яку святкуємо ми.

«Песах» означає «оминути». Книга Вихід розповідає, що фараон не хотів відпускати ізраїльський народ, тому на Єгипет впала десята кара, і остання кара – смерть усього первородного. Господь попередив Мойсея, коли саме настане та особлива ніч і що потрібно зробити, щоб губитель пройшов мимо них. Ізраїльтяни повинні були заколоти однорічне ягня чоловічої статі, без жодної вади, спекти його на вогні та з'їсти повністю, не переламавши кісток, з опрісноками і гіркими травами, у сімейному колі протягом

пасхальної ночі. Потім кров'ю цього ягняти мастили одвірки. І коли ангел смерті йшов через Єгипет, то обминув ті будинки.

З тих пір на згадку про ті події потрібно було щороку різати агнця. Пасхальне ягня в юдеїв стало прообразом Христа в Новому Заповіті, тому Ісуса називають ще Агнцем Божим, Агнцем Пасхальним, Пасхою.

Минуло багато років, і під час чергового святкування старозаповітної

Пасхи Ісус був розп'ятий на хресті та воскрес на третій день. І християни Нового Заповіту святкують Пасху на згадку про те, як Ісус Своєю жертвою вивів нас з полону гріха та смерті. Ті наслідки гріха, які мали понести ми, Ісус взяв на Себе. Він помер не просто за нас, а замість нас.

Отже, Пасха для Церкви – це святкування воскресіння Ісуса Христа, прийняття Його жертви, послух Йому, особиста віра, освячення та служіння.

БЛАЖЕННІ ВИГНАНІ ЗА ПРАВДУ

Одного разу Христос сказав Своїм учням: «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви».

Тобто добро повертається. Коли сіється добро, воно свого часу зарясніє добрими плодами для нас. І це природно, у цьому закон і пророки.

Апостол Петро теж говорить: «І хто заподіє вам зле, коли будете ви оборонцями добро-го? А коли ви за правду й страждаєте, то ви блаженні! А їхнього страху не бійтеся і не тривожтеся!» (1 Петр. 3:13-14).

Можуть виникнути ситуації, коли наше добро, наша праведність будуть зустрінуті вороже. Коли правда-праведність викличе ненависть, нас будуть сторонитися, ми будемо небажані, як це не парадоксально, навіть для близьких людей.

Чому це можливо, адже закон говорить: «Що посієш, те й пожнеш»? Причина – у зіпсованості людей. Нечестивий не може терпіти праведного, жорстокому не нависний лагідний, злодію незручно з чесним.

А оскільки цей світ лежить у злі, неправді, беззаконні, то, звичайно,

праведні люди дуже незручні, вони – наче сіль на рану, їх завжди хочуть позбутися. Їхні добрі наміри і вчинки опоганюють, їх навіть звинувачують у тому, що це через їхню «праведність» та неступливість немає спокою, самі лише нещастя...

Коли нас женуть за правду, це означає, що ми належимо до іншого Царства – Небесного. Тому для нас таке тяжке і болісне будь-яке беззаконня. Адже Царство Небесне – це Царство святості, чистоти, а отже, й радості.

Можливо, нам незрозуміло, чому часто наші найчистіші наміри зустрічають з ворожістю. Ті, кого ми щиро любимо, обмовляють нас, обливають брудом...

Єдине, що нам залишається робити, – поводитися за Словом: прощати, любити, благословляти... Так, як це робив Сам Ісус Христос.

ВІРУЮ

ЖАЛО СМЕРТІ

Смерть – неприємна і небажана тема для розмови. Кожен хоче пожити – і старші віком люди, і молоді. Проте ніхто від неї не втече.

Смерть – це закінчення земного життя. Причиною її зазвичай стають старість, хвороби, катастрофи, війни, вбивства, алкоголь, наркотики,

сигарети. Але колись давно смерті не було, вона прийшла у цей світ через гріх Адама і Єви як покарання за непослух Богові. Тобто причина смерті – гріх, а все інше (хвороби, війни, залежності і т.д.) – це лише наслідок бунту людини проти Бога, Який створив її на Свій образ і подобу.

З давніх-давен люди готувалися до смерті в різноманітний спосіб: одні будували гробниці або піраміди, іншим в могилу клали золото, їжу,

рабів, коней. У наш час дехто купує собі місце на престижному цвинтарі. Але все – місце, труна, пам'ятник тощо – робиться для тіла.

Насправді людській душі байдуже, хто буде на похороні, яка буде труна і який пам'ятник. Господь дасть Своїй дитині нове, подібне до Христового, тіло, подарує новий дім і вічне життя.

Ми, християни повинні боятися не самого факту смерті, а неготовності до неї. Що це означає? А те, що справжній християнин завжди готовий стати перед Богом. Не тому, що він – досконалий, а тому, що знає, Хто

заплатив досконалу ціну за його гріхи.

Ісус Христос сказав: «Хто слухає слова Мого і вірує в Того, Хто послав мене, – життя вічне той має і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя» (Івана 5:24). І ще: «Поправді, поправді кажу вам: хто вірує в Мене, – життя вічне той має» (Івана 6:47).

Щоб досягти такого стану готовності, потрібно насамперед прийти в молитві до Бога, покаятися у своїх гріхах і прийняти прощення в крові Ісуса, пролитий на хресті Голгофи. А потім попросити Його бути Паном і Владикою всього свого подальшого життя.

Ісус попереджає, що ми не знаємо ні дня, ні години, коли для нас настане останній земний день. Тому із покаанням у своїх гріхах і запрошенням Ісуса у своє життя як Пана

і Спасителя зволікати нерозумно.

Зробіть це сьогодні. І живіть спокійно. Відтепер смерть не матиме над вами жодної влади. Відтепер вас повністю стосуватимуться слова святого апостола Павла: «Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі перемиримось, – і мертві воскреснуть, а ми перемиримось!.. Мусить-бо тлінне оце зодягнутися в нетління, а смертне оце зодягнутися в безсмертя. А коли оце тлінне в нетління зодягнеться, і оце смертне в безсмертя зодягнеться, тоді збудеться слово написане: «Поглинута смерть перемогою!». Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? Жало ж смерті – то гріх, а сила гріха – то Закон. А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» (1 Коринтян 15:51-56).

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зцілення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання
м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

ЩОНЕДІЛІ о 17.30

Церква християн віри євангельської, м. Прага

ul. Modřanská 118, Praha 4 - Braník, 14700
Тел.: +420776509727, +420773456214

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

SLAVIC FULL GOSPEL CHURCH

СЛОВ'ЯНСЬКА ЦЕРКВА ПОВНОГО ЄВАНГЕЛІЯ

Запрошуємо на богослужіння:

НЕДІЛЯ - 10:00, 18:00

ЧЕТВЕР - 19:00 (розбір Божого Слова)

5851 E Wallings Rd, Broadview Heights, Ohio 44147

+1 (440) 570-81-45

(пастор Євген Ілліч Пилипів)

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння
відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:

м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 4 (243)
квітень 2019 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор **Олег КАРПЮК**

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruu.at.ua>

Газета віддрукована
у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.